

TN-tuần XII-thứ hai

(St 12,1-9 / Mt 7,1-5)

Duyên Thập Tự

TRỞ THÀNH MỐI PHÚC

Vào ngày đầu tuần này, phụng vụ Lời Chúa mang đến cho chúng ta hai đoạn Kinh Thánh với sự phong phú thiêng liêng sâu sắc. Sách Sáng Thế, với lời kêu gọi Abraham (Sáng Thế 12,1-9), và Tin Mừng Matthêu (7,1-5) chất vấn chúng ta về cái nhìn của chúng ta đối với người khác. Hai bài đọc này hội tụ về một chủ đề trung tâm: **trở thành một phúc lành cho người khác**. Một ơn gọi phổ quát, một lời kêu gọi vang vọng trong trái tim chúng ta hôm nay.

1. Abraham, Phúc Lành Đã Nhận và Trở Thành

Câu chuyện trong sách Sáng Thế thật ấn tượng. Thiên Chúa ngỏ lời với Abraham, một người bình thường, và đề nghị ông một giao ước phi thường. “Hãy rời bỏ xứ sở, họ hàng và nhà cha ngươi, mà đi đến xứ Ta sẽ chỉ cho ngươi. Ta sẽ làm cho ngươi thành một dân lớn, Ta sẽ ban phúc cho ngươi, Ta sẽ làm cho danh ngươi lẫy lừng, và ngươi sẽ nên một phúc lành.”

Phúc lành nhận được từ Thiên Chúa, có nghĩa là gì? Đó chắc chắn là một lời hứa về sự thịnh vượng vật chất, nhưng quan trọng hơn, đó là một lời hứa về sự sinh hoa kết trái thiêng liêng. Thiên Chúa hứa với Abraham một dòng dõi vô số, một dân tộc sẽ tỏa sáng. Phúc lành này là lời hứa về một mối quan hệ đặc biệt với Thiên Chúa, một giao ước sẽ biến đổi cuộc đời ông và cuộc đời con cháu ông. **Nhằm mục đích gì?** Nhằm biến Abraham thành cha của một dân tộc mới, một dân tộc mang hy vọng và ánh sáng thiêng liêng.

Abraham trở thành một phúc lành cho mọi dân tộc. Có nghĩa là gì? Nó còn hơn cả một ảnh hưởng tích cực đơn thuần. Abraham, bằng đức tin và sự vâng phục của mình, trở thành một kênh qua đó phúc lành của Thiên Chúa lan tỏa trên thế giới. **Bằng cách nào?** Bằng đức tin kiên định của mình, bằng khả năng rời bỏ sự thoải mái của mình, để dấn thân vào những điều chưa biết, được hướng dẫn chỉ bởi lời hứa của Thiên Chúa. **Nhằm mục đích gì?** Nhằm chuẩn bị cho sự xuất hiện của Đấng Mê-si-a, nhằm cho việc Nước Thiên Chúa đến trên trái đất.

Và chúng ta, **chúng ta là con cái của ông bằng đức tin**. Chúng ta thừa hưởng lời hứa này, chúng ta nhận được phúc lành này. **Bằng phương tiện nào?** Bằng bí tích rửa tội, bằng sự gắn bó của chúng ta với Chúa Kitô, bằng cam kết sống theo Tin Mừng. **Để làm gì?** Để tiếp tục công việc của Abraham, để đến lượt chúng ta là những người mang phúc lành, những công cụ của ân sủng thiêng liêng trên thế giới.

2. Tự Sửa Mình, Một Phúc Lành Cho Bản Thân

Tin Mừng đối diện chúng ta với một thực tế đôi khi đau đớn: khuynh hướng phán xét người khác. “Sao anh thấy cái rác trong mắt của người anh em, mà không thấy cái xà trong mắt anh?”

Chúa Giêsu mời gọi chúng ta kiểm điểm lương tâm một cách triệt để. Không phải là phủ nhận những khuyết điểm của người khác, nhưng là thừa nhận những yếu đuối của chính mình. **Tầm quan trọng của việc tự nhận thức để phát triển, để trưởng thành**

về mặt nhân văn và tinh thần. Tự nhận thức là chấp nhận sự bất toàn của chúng ta, là xác định những vùng tối của chúng ta, là nhận ra những vết thương cản trở chúng ta nhìn rõ.

Đây là một thách thức lớn, **tại sao?** Bởi vì sự kiêu ngạo làm chúng ta mù quáng, bởi vì nỗi sợ hãi làm tê liệt chúng ta, bởi vì chúng ta thường thích chỉ trích những khuyết điểm của người khác hơn là nhìn vào những yếu đuối của chính mình. Nhưng đây là một thách thức cần thiết. Vì chừng nào chúng ta còn bị mù quáng bởi những cái xà trong mắt mình, chúng ta sẽ không thể thực sự giúp đỡ anh chị em của mình.

3. Giúp Đỡ Người Khác, Một Phúc Lành

Tin Mừng không dừng lại ở sự chỉ trích. Nó mời gọi chúng ta hành động. Một khi chúng ta đã lấy cái xà ra khỏi mắt mình, thì, và chỉ khi đó, chúng ta mới có thể giúp anh em mình lấy cái rác ra khỏi mắt họ.

Giúp đỡ người khác bằng cách đưa họ trở lại đường ngay nẻo chính, là đồng hành với họ mà không lên án họ. Đó là lắng nghe họ với lòng trắc ẩn, là khuyến khích họ với lòng nhân ái, là đưa tay ra với họ bằng tình yêu thương. Đó không phải là tự coi mình là thẩm phán, mà là trở thành bạn đồng hành của những người vấp ngã.

Sự giúp đỡ lẫn nhau là một phúc lành. Tất cả chúng ta đều cần được giúp đỡ, tất cả chúng ta đều cần được sửa chữa, tất cả chúng ta đều cần được yêu thương. Và khi giúp đỡ người khác, chúng ta đang giúp đỡ chính mình. Khi chia sẻ gánh nặng của mình, chúng ta đang làm nhẹ bớt chúng. Khi trao tặng sự hỗ trợ của mình, chúng ta đang củng cố bản thân.

Cuộc Sống Trần Thế Của Chúng Ta là Một Phúc Lành

Cuộc sống của chúng ta trên trái đất là một phúc lành. Chỉ riêng việc tồn tại, có khả năng yêu thương, sáng tạo, chia sẻ, đã là một món quà quý giá. **Sống trong cộng đồng, trong xã hội, là một phúc lành.** Vì chính trong cuộc gặp gỡ với người khác mà chúng ta khám phá ra chính mình, làm phong phú chính mình và phát triển chính mình.

Đó là phúc lành mà Ngôi Lời đã mang theo mình đến thế gian, bằng việc nhập thể và dân thân của Ngài. Chúa Giêsu, khi nhập thể giữa chúng ta, đã mặc khải cho chúng ta dung nhan của lòng thương xót của Thiên Chúa. Ngài đã chỉ cho chúng ta con đường của tình yêu, con đường phục vụ, con đường của phúc lành.

Chúng ta phải là một phúc lành của Thiên Chúa cho người khác như thế nào? Bằng cách noi gương Chúa Kitô. Bằng cách chú ý đến nhu cầu của anh chị em chúng ta. Bằng cách làm chứng nhân cho niềm vui. Bằng cách làm người kiến tạo hòa bình, xây dựng những cầu nối. Bằng cách gieo mầm hy vọng.

Xin Chúa Thánh Thần soi sáng và củng cố chúng ta, để chúng ta có thể đáp lại với lòng quảng đại lời kêu gọi này: **trở thành một phúc lành cho người khác.**